

rørende Avlen af 1917, og som den derefter har ført videre overfor Loven af 1918. Jeg udtalte herom, at det ærede Medlem ikke havde helt Ret i, at denne Afgørelse var kommet ganske overraskende for Jordbrugerne, thi overfor Loven af 1917 havde Ministeriet fastholdt den samme Praksis. Imidlertid var der i Loven af 1917, saaledes som det ærede Medlem oplæste den, en enkelt Vending, som kunde give nogen Anledning til Tvivl, idet der blandt andet stod „den paagældende Landbruger“, og derfor er i Loven om Avlen af 1918 dette rettet, saaledes at Loven har faaet den Ordlyd, den nu har.

Jeg skal endelig udtale, at det ærede Medlem synes at mene, at hvis jeg havde fulgt eller vilde følge hans Henstilling, vilde der derved komme Ro i Spørgsmaalet, og Processer vilde kunne undgaas. Hvis dette havde været Tilfældet, vilde det ud fra mange Synspunkter have været ønskeligt, om Henstillingen kunde følges; men det ærede Medlem overser, at hvis man ændrer Bestemmelsen, vil det kun medføre, at en Række andre Landbrugere, som vil have den Opfattelse, at den anden Fortolkning var den rigtige, vilde træde frem for Domstolene med deres Krav. Hvis der altsaa er Landbrugere, som i dette Forhold ikke har truffet Aftale indbyrdes om Sagens Ordning, og som nu ønsker at procedere om den, vilde de komme til at gøre det, hvad enten den ene eller den anden Fortolkning bliver gjort gældende, og Rettens Afgørelse vil da blive den endelige overfor dette Forhold.

Forespørgeren (Ulrich): Jeg skal gøre den højtærede Indenrigsminister opmærksom paa, at jeg ikke var Medlem af dette høje Ting, da Kornloven af 1918 blev til. Man havde jo et frygteligt Jag med at faa denne Lov igennem, inden man gik til Valg; det havde maaske i mange Retninger været bedre, om man havde opsat at give denne Lov, indtil Valget var overstaaet. Men jeg var altsaa ganske forhindret i at opdage denne Fortolkning. Ministeren havde givet Lovens § 8, og jeg beklager, at ikke andre Landmænd, som den Gang sad i dette høje Ting, havde Opmærksomheden henvendt paa dette Spørgsmaal. Naar den højtærede Minister vil gøre gældende, at den af mig fremdragne Lov Nr. 328 af 26. Juni 1917, af Ministeriet er gjort til Genstand for samme Fortolkning, forstaar jeg ikke rigtig dette. Mener den højtærede Minister dermed,

at der erfaldet en Domstolsafgørelse i Anledning af denne Lovs Praktisering; i saa Fald vilde det interessere mig overordentligt, om den højtærede Minister vilde oplyse noget derom. Thi jeg kunde let tænke mig, at en Afgift ifølge denne Lov af 1917 maaske var blevet paalagt Jorden, men en Erstatning til vedkommende Landbruger kunde dog faktisk ikke blive lagt over paa den nye Ejere, da der udtrykkelig staar, at Erstatningen skal udbetales, „naar den paagældende Landbruger paa behørig Maade godtgør, at han af Rug og Hvede af egen Avl af Høsten 1916 har afleveret mere end 8 Tdr. Rug og Hvede pr. Td. Hartkorn“ til Købmand, Møller o. s. v. Af dette fremgaar tydeligt, at ingen andre kan faa Del i disse Penge end den Landbruger, som selv har avlet og afleveret Kornet. Det skulde interessere mig, om den højtærede Minister sad inde med og kunde give Oplysninger om denne Sag.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem (Ulrich) gjorde selv opmærksom paa, at Spørgsmaalet om Efterbetaling for Levering af Korn har været Genstand for Lovgivning ikke blot før Valgene i 1918, men ogsaa paa indeværende Aars Kornlov, og den af det ærede Medlem overfor dette høje Ting paakaldte Agtpaaivenhed kunde altsaa paa dette Tidspunkt være udvist af ham selv. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lovens Fortolkning udtalte det ærede Medlem i sin forrige Bemærkning, at det var dog mærkeligt, at Indenrigsministeriet overfor Loven om Avlen af Høsten 1918 hævdede een Fortolkning, medens det samme Ministerium hævdede en anden Fortolkning med Hensyn til Loven om Avlen af Høsten 1917, idet Ministeriet efter denne Lov skulde have paabudt Udbetaling til de oprindelige Ejere. Heroverfor udtalte jeg, at det ærede Medlem havde Uret, at han tog fejl, eftersom Ministeriet overfor begge Love havde fastholdt den samme Fortolkning. Dette har intet som helst at gøre med Domstolsafgørelser i Sagen.

Forespørgeren (Ulrich): Naar den højtærede Indenrigsminister vil gøre gældende, at Kornloven af 1918 ogsaa har foreligget for dette høje Ting under Behandlingen af Kornloven 1919, maa jeg bestemt protestere herimod. Det, som forelaa, da vi i sin Tid vedtog Kornloven af 1919, var dette ene Spørgsmaal, hvor-